

— obciążenie interwenienta i Urzędu kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd nie zauważył błędów zawartych w decyzji Izby Odwoławczej, opartej na niezgodnej z prawem decyzji Wydziału Sprzeciwów. W szczególności Sąd nie zauważył, że: a) wyrok w sprawie Medion⁽¹⁾ dotyczył wyjątkowej sytuacji, w której nie ma zastosowania ogólna zasada, zgodnie z którą zwykle przeciętny konsument postrzega znak towarowy w oparciu o całościowe wrażenie, jakie ten znak wywiera a b) w niniejszej sprawie nie zachodziły okoliczności uzasadniające w dostatecznym stopniu takie wyjątkowe podejście. W niniejszej sprawie żadna z części wcześniejszego znaku towarowego nie miała „niezależnej pozycji nadającej charakter odróżniający”.

Ponadto wnoszący odwołanie podnosi, że na skutek błędnego zastosowania zasady sformułowanej w wyroku w sprawie Medion na wczesnym etapie oceny podobieństwa, nie została należycie uwzględniona całościowa ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106, z 30.4.2004, s. 31

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-206/10)

(2010/C 179/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: V. Kreuzchitz, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że uzależniając przyznanie świadczeń dla niewidomych i niepełnosprawnych, w tym głuchoniemych [Blindengeld lub Landesblindengeld, Blindenbeihilfe lub Landesblindenbeihilfe (krajowe i związkowe świadczenia dla niewidomych), Pflegegeld lub Hilfe für Blinde und Gehörlose (dodatek lub zasiłek pielęgnacyjny dla niewidomych i głuchoniemych) lub Blinden- und Gehörlosengeld (świadczenia dla osób niewidomych i głuchoniemych) itp.], na podstawie przepisów prawa krajów związkowych w odniesieniu do osób, dla których Republika Federalna

Niemiec jest właściwym państwem członkowskim, od tego, czy świadczeniobiorca ma miejsce zamieszkania lub zwykle miejsce pobytu w danym niemieckim kraju związkowym, Republika Federalna Niemiec uchybiła, na podstawie prawa krajowego, zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty⁽¹⁾ i art. 4 ust. 1 lit. a) w związku z tytułem III rozdziału 1 (choroba i macierzyństwo) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie⁽²⁾;

— obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy niezgodności prawa niemieckich krajów związkowych, na którego podstawie przyznanie świadczeń dla osób niewidomych i niepełnosprawnych uzależnione jest od tego, czy świadczeniobiorca ma miejsce zamieszkania lub zwykle miejsce pobytu w danym niemieckim kraju związkowym, z rozporządzeniem (EWG) nr 1408/71 i rozporządzeniem (EWG) nr 1612/68.

Rozporządzenie nr 1408/71 ma na celu koordynację krajowych systemów zabezpieczenia społecznego w ramach swobody przepływu osób zgodnie z celami art. 42 traktatu WE (obecnie art. 48 TFEU). Na podstawie art. 4 ust. 2b, rozporządzenia nr 1408/71 nie stosuje się do przepisów państwa członkowskiego dotyczących specjalnych świadczeń nieskładkowych określonych w załączniku II sekcja III, których ważność jest ograniczona do części terytorium tego państwa. Rozpatrywane świadczenia niemieckie są wymienione jako świadczenia specjalne w sekcji III załącznika II do rozporządzenia nr 1408/71.

Komisja niemniej jednak uważa, że samo włączenie świadczenia do wykazu zawartego w załączniku II do rozporządzenia nr 1408/71 nie wystarczy, by świadczenie było wyłączone jako „specjalne świadczenie nieskładkowe” z zakresu tego rozporządzenia. Artykuł 4 ust. 2b rozporządzenia nr 1408/71 powinien, jako odstępstwo, podlegać wąskiej interpretacji: może stosować się do świadczeń, które spełniają kryteria wymienione w tym przepisie kumulatywnie. Tym samym, przepis obejmuje świadczenia, które są jednocześnie specjalne i nieskładkowe, które są wymienione w sekcji III załącznika II do rozporządzenia nr 1408/71 i które są ustanowione na mocy uregulowania, którego ważność jest ograniczona do części terytorium państwa członkowskiego.

Rozpatrywane świadczenia, które są regulowane przepisami krajów związkowych nie spełniają jednak wszystkich tych kryteriów, ponieważ powinny zostać zakwalifikowane jako „świadczenia w razie choroby” a nie „specjalne świadczenie nieskładkowe” z następujących powodów.

Po pierwsze, rozpatrywane świadczenia krajów związkowych są przyznawane w oparciu o określone ustawowo przesłanki, a nie ocenę indywidualnych potrzeb danej osoby. Służą rekompensowaniu dodatkowych wydatków związanych z niepełnosprawnością i mają na celu poprawę stanu zdrowia i warunków bytowych osób niepełnosprawnych. W rezultacie spełniają one w istocie uzupełniającą rolę w stosunku do świadczeń w razie choroby. Okoliczność, że świadczenia opiekuńcze przyznawane na podstawie niemieckich przepisów federalnych zaliczają się do świadczeń wypłacanych przez kraje związkowe dla osób niewidomych i niepełnosprawnych dowodzi ponadto tego, że oba świadczenia dotyczą tego samego ryzyka — ryzyka dodatkowych wydatków związanych z chorobą — i nie jest to kwestia „uzupełniającego, zastępczego lub pomocniczego pokrycia od ryzyka”.

Po drugie, klasyfikacja danego świadczenia zgodnie z wewnętrzną regulacją państwa członkowskiego nie rozstrzyga, czy świadczenie ma być uznawane za świadczenie z zabezpieczenia społecznego dla celów rozporządzenia nr 1408/71.

Ponadto, z materialnego punktu widzenia rozpatrywane tu przepisy prawne krajów związkowych nie stanowią uzupełniającej korzyści ważnej tylko w wymiarze regionalnym. Te świadczenia stanowią raczej część systemu pokrycia ryzyka dodatkowych wydatków związanych z chorobą, które zostały ustanowione w całych Niemczech Germany i które w drodze wzajemnego zaliczenia są ściśle związane z prawem federalnym.

Wynika z tego, że rozpatrywane świadczenia krajów związkowych powinny być zaliczone do kategorii świadczeń w razie choroby, a nie świadczeń specjalnych. Włączenie tych świadczeń do sekcji III załącznika II do rozporządzenia nr 1408/71 jest tym samym niezgodne z prawem, ponieważ wchodzi one w zakres stosowania rozporządzenia.

Ponadto, wymóg miejsca zamieszkania nałożony na mocy prawa niemieckiego narusza rozporządzenie nr 1612/68 w zakresie, w jakim stoi na przeszkodzie temu by pracownicy przygraniczni i członkowie ich rodzin otrzymywali te świadczenia.

Trybunał Sprawiedliwości jasno stwierdził, że państwo członkowskie nie może uzależniać przyznania przywileju socjalnego od zamieszkiwania świadczeniobiorcy w tym państwie. Teza Trybunału stosuje się do wszystkich przywilejów socjalnych w rozumieniu art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1612/68.

Koncepcja „*przywileju socjalnego*” jest szeroka. Obejmuje nie tylko korzyści związane z umową o pracę, ale wszystkie korzyści, jakie państwo członkowskie przyznaje swoim obywatelom, a tym samym również pracownikom. Zdaniem Komisji, okoliczność, że przyznanie rozpatrywanych świadczeń nie jest uwarunkowane ani zatrudnieniem, ani środkami finansowymi pozostającymi w dyspozycji danej osoby lub jej rodziny, a tym samym dokonuje się wyłącznie na podstawie miejsca zamieszkania w

danym kraju związkowym, nie może uzasadniać nieuwzględnienia konsekwencji dla pracowników, którzy pracują w Niemczech, lecz zamieszkują w innym państwie członkowskim. Tym samym nie istnieje wystarczający powód, dla którego te świadczenia nie powinny być uznawane za przywileje socjalne w rozumieniu rozporządzenia nr 1612/68.

Pracownicy przygraniczni, którzy pracują w Niemczech oraz członkowie ich rodzin powinni tym samym, nawet jeśli nie mieszkają w Niemczech, być uprawnieni do otrzymywania świadczeń przyznawanych osobom niepełnosprawnym i niewidomym w oparciu o prawo krajów związkowych. Warunek wymagający, by zamieszkiwali na terenie danego kraju związkowego lub mieli w nim zwykle miejsce pobytu narusza tym samym rozporządzenie nr 1612/68.

(¹) Dz. U. L 257 s. 2.

(²) Dz. U. L 149, s. 2.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 30 kwietnia 2010 r. — Parnova Danmark A/S, Paranova Pack A/S przeciwko Merck Sharp & Dohme Corp., Merck Sharp & Dohme, Merck Sharp & Dohme BV

(Sprawa C-207/10)

(2010/C 179/38)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Højesteret (Dania)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Parnova Danmark A/S, Paranova Pack A/S.

Strona pozwana: Merck Sharp & Dohme Corp., Merck Sharp & Dohme, Merck Sharp & Dohme BV.

Pytania prejudycjalne

1) Czy wykładni art. 7 ust. 2 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (¹) oraz związanego z nią orzecznictwa, a w szczególności wyroków Trybunału Sprawiedliwości w sprawach 102/77 Hoffmann-La Roche przeciwko Centrafarm (²) oraz 1/81 Pfizer przeciwko Eurim-Pharm (³) oraz w połączonych sprawach C-427/93, C-429/93 i C-436/93 Bristol-Myers Squibb i in. przeciwko Paranova (⁴), należy dokonywać w ten sposób, że właściciel